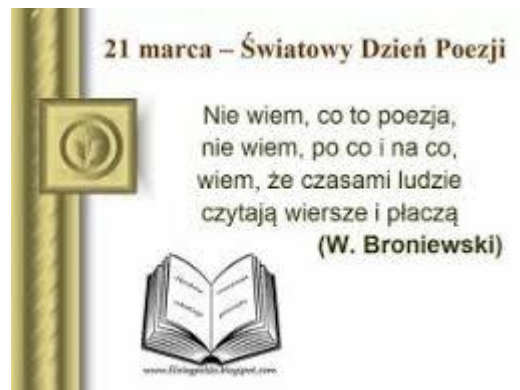

21 marca Światowy Dzień Poezji

Święto obchodzone corocznie 21 marca, ustanowione przez UNESCO jesienią 1999 roku. Główne uroczystości tego święta odbywają się w Paryżu. Celem tego dnia jest promocja czytania, pisania, publikowania i nauczania poezji na całym świecie.

UNESCO zadeklarowało, że ten dzień ma "dać nowy impuls, aby docenić poezję oraz poprzez krajowe, regionalne i międzynarodowe ruchy poetyckie". Światowy Dzień Poezji obchodzony jest głównie w Paryżu, gdzie od lat funkcjonuje tradycja festiwali poetyckich. Hucznie świętuje się też Dzień Poezji w Grecji - w Delfach i Atenach, a także w Hiszpanii.

Poezja jest dla każdego - łączy ludzi w różnym wieku, o różnym pochodzeniu, poglądach czy statusie materialnym. Skłania do refleksji, poznania myśli i emocji innych ludzi, czasem wyjścia poza schemat, uważniejszego spojrzenia, zatrzymania się choć na chwilę. Pozwala widzieć i rozumieć więcej, czyni życie piękniejszym lub po prostu - bardziej znośnym. Wymaga od nas uwagi, otwartości, empatii.

Cytując Irinę Bokovą – Dyrektorkę Generalną UNESCO – „Każdy wiersz jest unikalny, ale każdy odzwierciedla uniwersalne ludzkie doświadczenie, kreatywność przekraczającą wszelkie granice, w stałej afirmacji ludzkości jako jednej rodziny”.

Katullus do Flawiusza w Kalendae

Nie wiem, już absolutnie nic Katullusie.
kiedyś tak bardzo pewny wiedzy, klątw
i przepowiedni. Nie rozumiem racji
przypisywanych umarłym, tchórzom
i fałszywym prorokom. Nie czuję ocalenia
w języku, mowie i piśmie, kiedyś
tak powszechnie obecnym między nami.

Spowiedź na ramieniu matki Katullusie,
milczące kiwnięcie głową zmęczonego ojca
po całym staniu na nogach,
dawało tak niedawno siłę i wiarę.
Magiczny krąg wspólnoty, więzy krwi
wykładane uroczyście na stole –
to była nasza wiedza tajemna,
przekazywana w spojrzeniu, dotyku
bez udziału oświadczeń, dowodów,
potwierdzonych kopii i świadectw.

Nie wiem już absolutnie nic,
kiedyś tak bardzo pewny
swojej wiedzy o świecie, wyroczniach,
ludziach, o naszej naturze
i korzeniach.
Nie rozumiem racji wychodzących z ust
kłamców, fałszywych apologetów
jednej prawdy, na którą
powoli zgadzamy się milcząco
gasząc za sobą światło.
Zamykając ostatnie już drzwi
wiodące do prawdy i spokoju,
kiedyś tak powszechnymi między nami.

z tomu: "Złoty Wiek"

Szczęście

Nieciekaw jestem świata,
Ogromnych, pięknych miast:
Nie więcej one powiedzą,
Jak ten przydrożny chwast.

Nieciekaw jestem ludzi,
Co nauk zgłębili sto:
Wystarczy mi pierwszy lepszy,
Wystarczy mi byle kto.

I ksiąg nie jestem ciekaw
- Możecie ze mnie drwić -
Wiem ja bez ksiąg niemało
I wiem, co znaczy żyć.

Usiadłem sobie pod drzewem,
Spokojny jestem i sam -
O, Boże! O, szczęście moje!
Jakże dziękować Ci mam

„Szczęście” Julian Tuwim

A może spróbuj napisać swój własny wiersz i podaruj go najbliższej sobie osobie, zapewne sprawisz radość Wam Obojgu. Życzę udanych i niezapomnianych chwil z poezją.

Pozdrawiam Aneta Gołuch